

Woorden met zwaailicht

Staatssecretaris van verkeer en Waterstaat Monique de Vries heeft een nieuw begrip geïntroduceerd. In een gesprek met Cobouw, het dagblad voor de bouw, kwamen calamiteitenpolders ter sprake. Dat zijn laaggelegen gebieden die men bij extreem hoge rivierstanden onder water wil laten zetten. Zo worden de dijken gespaard. De staatssecretaris gruwde van het beladen woord calamiteitenpolder. Zij noemde dit een woord met een zwaailicht en sprak liever over een overloopgebied.

Ook in de bodemsanering gebruikt men woorden met zwaailicht. Bekende voorbeelden daarvan zijn de ernst van een geval van bodemverontreiniging en de urgentie waarmee de sanering moet plaats vinden. Ik heb wel eens een bodemdeskundige op een podium zien zweten die moest uitleggen dat er sprake was van ernst en urgentie. De sanering zou al over tien jaar plaatsvinden. Bij menigeeen in de zaal sloegen de stoppen door. En terecht. Natuurlijk pikken de mensen zoiets niet. Dat heeft alles met communiceren te maken. Woorden met zwaailicht zijn daarbij ongepast.

Op een Beverbijeenkomst met omwonenden van bodemsaneringen uitten verschillende deelnemers hun ongenoegen over de woorden ernst en urgentie. Reden voor Arie Deelen, toenmalig programmamanager van Bever, om een prijsvraag uit te schrijven voor betere termen. Onlangs heeft de jury de uitslag bekend gemaakt. En de winnaar is... het bureau bodemsanering van de provincie Noord-Holland. Met welk alternatief Noord-Holland kwam, kunt u verderop in deze Nieuwsbrief lezen.

'Saneren is communiceren' hoorde ik eens een communicatiemedewerker zeggen. Het is daarom verstandig voor de introductie van een nieuwe term goed na te denken over onbedoelde 'zwaailichten'.

Bodemsanering moet je daarom niet alleen aan technici overlaten. Het tijdschrift BODEM heeft een speciaal themanummer gewijd aan deze 'andere kant' van de bodemsanering. Ik zou zeggen: verplichte kost voor na uw welverdiende vakantie!